

[Ove Hansen.]

begrænse de høje priser på jord rundt omkring, ikke mindst i de københavnske omegnskommuner. Jeg tror dog ikke, at spørgsmålet er så let at løse. Jeg tror ikke, at priserne vil falde, bare fordi man gør inderzone-arealerne større. Man kan naturligvis altid diskutere, hvor grænserne skal trækkes; det vil vel ofte bero på et skøn.

Mit parti vil altså gerne være med til i et udvalg at se nærmere på det lovforslag, som nu er til behandling. Jeg synes dog, det ville være klogt som den højtærede boligminister henstillede at afvente det lovforslag, som er bebudet fra regeringens side, men ønsker de ærede forslagsstillere, at vi skal have udvalgsbehandling af det her foreliggende lovforslag, vil vi gerne medvirke hertil.

Gottschalek-Hansen: I sin åbningstale udtalte den højtærede statsminister, at regeringen agtede at gennemføre et lovforslag, der skulle fremskaffe mere og billigere jord. Vi har med interesse imødeset dette lovforslags komme, og jeg fristes til at spørge, hvor længe vi skal holdes i uvidenhed. Oppositionen har jo haft dette problem for øje ikke blot som passiv iagttager, men vi har aktioneret i sagen, da vi i februar i år fremsatte det lovforslag, som nu genfremsættes, om en ændring af zonegrænserne, ganske specielt for så vidt angår det københavnske omegnsområde, men også omfattende arealer ved andre store byer og købstæder.

Det er da klart, at mange og vidt forskellige faktorer er medvirkende til, at priserne skrues op i de nuværende højder. En af dem er hele den inflation, vi er inde i. Nu har vi med oktoberpristallet igen fået konstateret en mærkbar forringelse af pengenes værdi; det vil blive fulgt stærkt op, når januarpristallet er en realitet, og det er da noget, der siger sig selv, at faste værdier vil blive skrevet op i samme tempo og samme rytme, som pengeværdien forringes.

En anden faktor er den, jeg vil gerne sige fortvivlede skattelovgivning vedrørende grundværdistigning, efter min mening den største skamplet i dansk lovgivning. Det lød så ideelt og så smukt, at de samfunds-skabte værdier skulle komme samfundet til gode, og at man ved at gennemføre en lov om grundværdistigning ville skaffe billigere

jord, men erfaringen viser jo, at dette ikke holder. Jeg har for et par dage siden fra Hørsholm kommune fået tilsendt noget materiale, hvoraf det fremgår, at man af hovedgården Kokkedal har købt et areal til et beløb af 1.406.000 kr. Der var en afgifts-pligtig grundværdistigning på 1.285.000 kr. — altså noget nær det samme som selve købsprisen — en prioritet, man skubber ind; når kommunen så engang skal udstykke dette areal til boligbyggeri, vil det være behæftet med en ekstrabeskatning for de parcellere, der skal bo der, og det er ikke jord i inderzone, det er jord i yderzone.

Det er helt uanstændigt, at man stadig holder liv i en sådan lov, og hvis man vil være med til at ændre dette, vil vi være til at få i tale, ja, vil kunne strække os vidt med hensyn til det, regeringen eventuelt måtte spille op til; for vi er interesserede i, at den spekulation og de urimelige priser, som i øjeblikket findes på jorden, imødegås.

Ordføreren for forslagsstillerne, det ærede medlem hr. Axel Kristensen, gav udtryk for — og sådan ser vi også på det — at hvis man følger dette lovforslag op, denne, om jeg så må sige, ganske enkle, primitive forordning, hvorved man søger at skaffe mere jord i inderzonerne, større byggemodning — og vi har anvist vejen og måden, hvorpå det kan gøres — vil den rådende mangel på jord blive afhjulpet; der vil blive mere balance og harmoni mellem tilbud og efterspørgsel.

Vi tror ikke, at en lovgivning som den her foreslåede kan klare alle vanskeligheder; det vil jeg gerne sige til det ærede medlem hr. Ove Hansen, idet jeg samtidig takker det ærede medlem for den velvilje og forståelse, det ærede medlem gav udtryk for. Det har også i det udvalg, der har arbejdet med sagen, efter at forslagsstillerne fremsatte deres lovforslag i februar, været en glæde at se den interesse og arbejdsvillighed, der fra regeringspartiernes side er lagt for dagen. Vi vil gerne sammen med regeringen forsøge på at afbøde disse vanskeligheder, og vi mener, at det, vi har foreslået, er en af de måder, det kan gøres på.

Jeg har i finansudvalget sammen med mine kolleger rejst det spørgsmål, hvor megen jord staten — herunder de forskellige ressortministerier — har i omegnen, som jo i høj grad mangler jord. Forholdet er det, at undervisningsministeriet bl. a. ved Ros-